

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 578

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 4. Αὐγούστου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Ἐν τῷ ἔξωτερόνῳ	φρ. γρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουδέλ* : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.—*Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ.—*Μήτσου Λατζοπούλου* : Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Ροζαλία τῆς ἔβαζε τὰ ὑποδήματα, τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ καπέλλον καὶ τετέλεσται· ἡ μήτηρ τῆς δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τὴν περιμένῃ εἰμὴ δύο λεπτά· ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ κάμωσι φιλικὰς ἐπισκέψεις, δὲν ἐδείκνυε ποτὲ τὸσον βεβιασμένην σπουδὴν, καὶ ὅταν μάλιστα ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης τὴν ἐκράτει εὐμενέστατα ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἐσταμάτα μετ' αὐτῆς εἰς ἕκαστον κατὰστημα τῆς ὁδοῦ Παιστῆ Αἰ μαῦραι αὐτῆς ὀφρὺες συνεσπάρθησαν, τὰ τὸσον λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἔλαβον διαρκῆ ἔκφρασιν ζηλοτυπίας, ἥτις προσέδιδεν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς ὠρότητα μοχθηρᾶς γεροντοκόρης καὶ ἐπίστευε συγκεχυμένως πως ὅτι ἡ μήτηρ τῆς εὐρίσκετο εἰς μέρος, ἔνθα τὰ παῖδιά ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ μεταβαίνωσι· βεβαίως, ἀφοῦ ἀπέφυγε νὰ τὴν φέρῃ μαζὴ τῆς, ἔπεται ὅτι τῇ ἀπέκρυπτε καὶ τι καὶ μετ' αὐτὴν πεποιθῆσιν αὐτὴν ἡ καρδιά τῆς ἐπιέζετο καὶ ὑπέφερε σπουδαίως.

Ἡ Ἰωάννα, μετὰ τὰς ἀκροχειρίδας διαβρόχους, κατελήφθη ὑπὸ παροξυσμοῦ βηχός, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο αἰσθανομένη τὸ ψῆχος, τὸ ὅποτον τὴν διεπέρα· κατεβουκαλιζέτο ἤδη ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ μήτηρ τῆς εἶχε καταβῆ εἰς Παρίσιους. Εἶχεν ἐπὶ τέλους κατορθώσει νὰ ἀναγνωρίσῃ τρία ἐκ τῶν μνημείων· Τὸν Οἶκον τῶν Ἀπομάχων, τὸ Πάνθεον καὶ τὸν Πύργον τοῦ Ἀγίου Ἰσδώρου. Ἐπανελάμβανε λοιπὸν τὰ ὀνόματά των καὶ ὑπεδείκνυσεν αὐτὰ διὰ τοῦ δακτύλου, χωρὶς καὶ νὰ δύναται ἀκριβῶς νὰ ὀρίσῃ τὸ μέρος ἔνθα εὐρίσκοντο, ἐὰν τυχὸν ἤθελε συναντήσῃ αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἀναμφιβόλως ἡ μήτηρ αὐτῆς θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ κάτω· ἐπὶ στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὐρίσκετο εἰς τὸ Πάνθεον, διότι αὐτὸ πρὸ πάντων διήγειρε τὴν ἐκπληξίν τῆς, τὸ μὲν διὰ τὸν ὄγκον, τὸ δὲ διὰ τὸ περιβλεπτόν τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν. Ἐπὶ τέλους διηρώτα ἐκυτὴν, μήπως ἦτο ἀπηγορευμένος τόπος οἱ Παρίσιοι, ἔνθα δὲν ἐπετρέπετο νὰ μεταβαίνουν. τὰ παῖδιά, Ἀλλὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ὑπάγῃ ποτέ. Ἐπεθύμει πολὺ νὰ γνωρίζῃ.

Τὰ βλέμματα τῆς ἐστράφησαν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πεδιάδος. Μήπως εὐρίσκετο εἰς τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῶν οἰκιδῶν, ἀριστερᾶ, πλησίον τοῦ προακειμένου λόφου; ἢ πολὺ πλησίον, ὑπὸ τὰ ὑπερμεγέθη ἐκεῖνα δένδρα, τῶν ὁποίων οἱ γυμνοὶ κλάδοι προσωμοιάζον πρὸς δέσμην ξηρῶν ξύλων; Ἀ! ἐὰν τῇ ἦτο εὐκολὸν νὰ ἀποσπάρῃ ὅλας τὰς ὁροφάς· ἴτι

ἦτο λοιπὸν αὐτὸ τὸ τόσον μέλαν μνημεῖον, ἡ ἡ δὸς αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρεχε πρᾶγμα τι φοβερόν, ἡ ὀλόκληρον τὸ τμήμα, τὸ ὅποτον θὰ τὴν ἐφόβιζε, διότι βεβαίως εἰς τοιοῦτο μέρος θὰ ἦτο. . . Δὲν διέκρινεν οὐδὲν σαφές, ἀλλ' ἀληθῶς θὰ ὑπῆρχέ τι, ὅπερ θὰ ἐσάλευε, θὰ ἦτο καὶ τι πολὺ ἀσχημον, τὸ ὅποτον αἱ μικραὶ κόραι ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ ἴδωσι. Παντὸς εἰδους ἀόριστοι ὑποθέσεις τῇ ἐκίνουν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κλαίῃ καὶ ἐτάραττον τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἀφρότητά. Τὸ ἀγνώστον τῶν Παρισίων, μετὰ τῶν ἀτμῶν των καὶ τοῦ διαρκοῦς κρότου τῆς εὐεργετικῆς ζωῆς των, ἔφερον μέχρις αὐτῆς διὰ τῶν πνευμάτων των, τὴν δυσώδη ὁσμὴν ρυπαρίας καὶ ἀθλιότητος, ἠναγκάζετο μάλιστα νὰ στρέφῃ ἀλλαχοῦ τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ εὐρίσκετο κεκλιμένη ὑπερᾶνω βρωμεροῦ φρέατος, ἀποπνέοντος ἀσφυζίαν ἐκ τῆς ἀδιοράτου αὐτοῦ ἰλῦος.

Τὸν Οἶκον τῶν Ἀπομάχων, τὸ Πάνθεον καὶ τὸν Πύργον τοῦ Ἀγίου Ἰσδώρου ἐγνώριζε καὶ τὰ ἡρίθμει, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζε καὶ ἔμενε κατησχυμένη, μετὰ τὴν ἐπίμονον ἰδέαν ὅτι ἡ μήτηρ τῆς εὐρίσκετο εἰς τὸσον ἀποτρόπαιον καὶ ἀνηθὴ τόπον, εἰς μέρος τὸ ὅποτον δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ μαντεύσῃ, πολὺ μακρὰν, ἐκεῖ κάτω.

Ἀποτόμως ἡ Ἰωάννα ἀπεσύρθη, ἠδύνατο νὰ ὀρκισθῇ ὅτι εἶχεν ἀκούσει πατήματα ἐν τῷ δωματίῳ καὶ μάλιστα ὅτι μία χεὶρ εἶχεν ἐπιψύσει τὸν ὦμόν τῆς καὶ ἐν τούτοις τὸ δωμάτιον ἦτο κενόν. Τότε ἡ Ἰωάννα, ὠχροτάτη, δι' ἐνὸς βλέμματος περιειργάσθη τὸν θάλαμον καὶ ἡ καρδιά τῆς διερράγη· ἦτο μόνη, κατὰμονη, Θεέ μου! Ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἀναχωροῦσα, τὴν ἀπώθησε τόσῃ βιάως, ὥστε ἠδύνατο καὶ νὰ τὴν κρημνίσῃ. Τοῦτο τῇ ἐπῆρχετο ἐν τῇ μνήμῃ μετὰ μεγίστης ἀγωνίας. Ἡ θλίψις αὐτῆς ἐκ τῆς τοιαύτης βαρβαρότητος τῆς ἐπιέζε τὴν καρδίαν· διατί νὰ τὴν ἀπωθήσῃ, ἐνῷ δὲν εἶχε ποτὲ οὐδὲν τὸ ἐπιλήψ.μον; Συνήθως προσεφέρετο πρὸς αὐτὴν μετὰ τοσαύτης γλυκύτητος, ὥστε ἡ ἐπιπληξὶς αὐτῇ τὴν συνεκίνει καὶ ἐδοκίμαζε τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τοῦ φόβου τῶν παιδίων, ὅταν τὰ ἀπειλῇ τι περὶ τῆς ἐλεύσεως θηρίου. Εὐρίσκετο ἐν τῇ σκίᾳ καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἤρχοντο ἐκεῖ κακοποιά ὄντα, ὅπως τὴν ἐκπλήξουν.

Ἐν τοσοῦτῳ εὐρίσκετο ἐν ἀμφιβολίᾳ· τὸ πρόσωπόν τῆς ὠχρὸν κατ' ἀρχὰς μικρὸν κατὰ μικρὸν ἔλαβε τὴν ἔκφρασιν ὀργῆς ζηλοτύπου καὶ αἰφνιδίως ἡ σκέψις ὅτι ἡ μήτηρ αὐ-

της ἡδύνατο νὰ ἀγαπᾷ ἄλλους ἢ αὐτὴν καὶ ὅτι ἔτρεχε πρὸς ἀναζήτησιν των, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἀπώθησε τόσῳ δυνατὰ, τὴν ὥθησε νὰ φέρῃ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ βαθμηδὸν ἐσχημάτισε τὴν πεποιθησιν, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἠπάτα, ὅτι τὴν ἐπρόδιδε.

Ἐπὶ τῶν Παρισίων ἐμεσολάβησε στιγμή τις προσδοκίας μέχρι τῆς ἐλευσεως νέας καταιγίδος· ὁ ἀὴρ ἀπετέλει βόμβον, ἐνῶ νέφη ἀμαυρὰ ἵπταντο. Ἡ Ἰωάννα ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐξηκολούθει νὰ βῇ, ἐκτεθειμένη εἰς τὸ ψῦχος· ἤυχετο ἀπὸ καρδίας νὰ πάθῃ κακὸν τι, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἡ στενοχωρία της ὅλοεν ἐκορυפוῦτο· τὸ σῶμά της ὁλόκληρον ἀνεσκίρτα ἐκ τοῦ τρόμου καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀποσυρθῇ φρίττουσα, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ νὰ προσβλέψῃ ἐν τῷ θαλάμῳ. Ὅταν τις εἶναι μικρὸς, στερεῖται ἰσχύος· ὅποιον λοιπὸν κατὰ βάθος ὑπῆρχε τὸ κακόν, τὸ ὅποιον τὴν ἔκαμνε νὰ αἰσθάνηται αἰσχος καὶ πικρίαν;

Καὶ πρότερον, ὁσάκις τὴν ἐπείσμονον ἢ τὴν ἐγαργάλιζον, μ' ὅλον αὐτῆς τὸν γέλωτα, τὴν κατελάμβανε παρόμοιος ἐρεθισμὸς καὶ σχεδὸν ἀκαμπτος ἡθάνετο τὴν ταραχὴν ταύτην εἰς τὰ ἀθῶα καὶ παρθενικὰ αὐτῆς μέλη, ἐνῶ ἐκ τῶν ἐγκάτων αὐτῆς ὡς γυναικὸς ἐξύπνου ζωηρὰ θλιψὶς ἀνῆρχετο ἐν εἰδὲι μαστιγῶσεως καὶ ἐν καταστάσει λιποθυμίας ἀφῆκεν ἀσθενὴ κραυγὴν: «Μαμά, μαμά», χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις ἐὰν ἐκάλει τὴν μητέρα αὐτῆς εἰς βοήθειαν, ἢ τὴν κατηγορεῖ διὰ τὸ κακὸν τὸ ὅποιον τῇ ἐπροξένησε καὶ διὰ τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεχε ν' ἀποθάνῃ. Ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐπανελήθη καὶ ἡ τρικυμία· ὁ ἀνεμος ὠρύετο, μεμακρυσμένοι κρότοι ἐκ τῶν Παρισίων ἀφικνοῦντο μέχρις αὐτῆς, τὰ δικτυωτὰ ἔτριζον καὶ αἰμολύβδιναί πλάκες τῶν στεγῶν ἐφαίνοντο ἱπτάμεναι, ἐνῶ ἐκ τῶν σωλῆνων καὶ τῶν νεροχυτῶν τὸ ὕδωρ ἀνεπήδα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου· μικρὸν τι διάλειμμα ἐπηκολούθησε καὶ κατόπιν ὁ ἀνεμος ἐπανελήθη ἰσχυρότερος καὶ διὰ τῆς ὁρμῆς καὶ ἰσχύος αὐτοῦ εἶχε μεταβάλλει εἰς χάος τὸ πᾶν, ἐνῶ νέφη καταμέλανα, ἐξηπλωμένα ὡς κηλίδες μελάνης, διέτρεχον ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων μικροτέρων, διασκορπίζόμενα καὶ κυλιόμενα, παρόμοια πρὸς ῥάκη, τὰ ὅποια ὁ ἀνεμος διασχίζων εἰς μικρὰ τεμάχια διεσκόρπιζε καὶ παρέσυρεν ὡς κλωστάς. Δύο νέφη συνεκρούσθησαν μετὰ πατάγου καὶ ἐκ τῶν λειψάνων τῆς συντρίψεως διεχύθη ὁλόκληρον τὸ μολυβδόχρουν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁσάκις ἡ θύελλα ἐξηγείρετο ὁρμητικώτερα ἐκ διαφόρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος ἐσχηματίζοντο ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ κρότοι προσόμοιοι συγκρουομένων στραιοπέδων, εἰδὸς τι κατακρημνίσεως, τῆς ὁποίας τὰ συντρίμματα ἐρχίνοντο ἀπειλοῦντα νὰ καταστρέψωσιν ὁλοκλήρους τοὺς Παρισίους. Ἡ βροχὴ εἶχε πρὸς στιγμὴν καταπαύσει καὶ νέφος τι ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ὑπεσημείου τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σηκουάνα, ὁστις, ὡς ἐκ τῆς καταπτώσεως τῆς βροχῆς, εἶχε μεταβληθῇ εἰς ῥύακα βορβορώδη.

Ἡ Ἰωάννα καταβεβλημένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐψιθύριζε: — Μαμά μου! Μαμά μου!

Καὶ ἐκ τοῦ κόπου ἐκνευρισμένη ἵστατο ἀπέναντι τῶν ἐξαφανιζομένων Παρισίων· ἐν τῇ τοιαύτῃ δὲ καταστροφῇ ἔχουσα τοὺς βοστρύχους ἐν ἀταξίᾳ, τὸ πρόσωπον ὑγρὸν ἐκ τῶν σταγόνων τῆς βροχῆς, ἐδοκίμαζε γλυκυπικρὸν τινα ἀπόλαυσιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἔρριπτεν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀπώλεσε τὸ πᾶν, ἤννοε ὅτι καθίστατο πολὺ πρεσβυτέρα ἑαυτῇ· αἱ ὥραι ἡδύνατο νὰ παρέρχωνται, δὲν ἐνδιεφέρετο πλέον οὐδὲν διὰ τὸν θάλαμον, οὔτε διότι ἦτο ἐγκαταλειμμένη καὶ μόνῃ ἡ ἀπελπισία, ἥτις ἐπλήρου τὴν παιδικὴν καρδίαν της, παρίστα ἐνώπιόν της τὰ πάντα μαῦρα καὶ σκοτεινὰ· ἄλλοτε, ἐν καιρῷ τῆς ἀσθενείας της, ὁσάκις ἠθελον τὴν ἐπιπλήξῃ, τὸ ἐνόμιζεν ἀδικίαν· ἡ πρὸς ὅμως ἐγκαταλείψις τὴν ἐφλόγιζε σύσσωμον καὶ τῆς ἐπέφερε πόνον ἐν τῇ κεφαλῇ. Ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παρα-

θύρου, ἔχουσα ἀπογεγυμνωμένους τοὺς βραχίονας, ἡθάνετο ἐαυτὴν καταλαμβανομένην ὑπὸ τοῦ ὕπνου. Ἐσπύριζε τὴν κεφαλὴν της καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα παρατηρῇ τὴν βροχὴν.

Ἡ βροχὴ πάλιν ἐξηκολούθησε νὰ πίπτῃ καὶ ἡκούετο ὅλοεν ὁ μονότονος ἦχος τοῦ καταποντισμοῦ τοῦ ὕδατος. Ἡ Ἰωάννα οὐδὲν ἄλλο ἤδη ἡθάνετο, ἐκτὸς τῆς ἀνάγκης τοῦ ὕπνου καὶ κοιμωμένη ἐβλέπε τρομακτικὰ ὄνειρα, ὡς εἰ ὅλον τὸ ἀγνωστον κακόν, τὸ ὅποιον δὲν ἡδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ θύελλῃ, καὶ ὅτι εἰσερχόμενον ἐντὸς της τῇ ἐπροκάλει παροξυσμούς βηχός, οἱ ὅποιοι συχνὰ ἐπανελαμβάνοντο ὁσάκις ἠθελεν ἀνοιξοῦν τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τὴν συνετάραττον ὁλόκληρον. Καὶ παρέμενεν ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα· ἔπειτα ἀφίνουσα τὴν κεφαλὴν νὰ καταπίπτῃ παρητήρει τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της εἰκόνα.

Ἡ βροχὴ πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ, ὁποία δὲ ὦρα ἦτο, ἡ Ἰωάννα δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ὀρίσῃ· πιθανὸν τὸ ἐκκερμῆς νὰ εἶχε σταματήσῃ τῇ ἐφαίνετο μέγιστος κόπος, ἀπλῶς μόνον νὰ μεταστραφῇ ὅπως παρατηρήσῃ· ἀπέκαμε πλέον νὰ περιμένη καὶ ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν ἦτο πλέον τὴν ἰδὴ κατόπιν ἐπελάθετο ὧν, ὡς καὶ τῶν δεινῶν, τὰ ὅποια εἶχε δοκιμάσει, τὸ κακὸν ἐκ τοῦ ὁποίου ὑπέφερεν, ὡς καὶ τὴν μόνωσιν ἐν τῇ ὁποίᾳ τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει. Βαρύτατον βάρος τῇ ἐπίεζε τὸ στήθος· μόνῃ αὐτῇ ἦτο δυστυχῆς, τόσον δυστυχῆς, ὥστε ἐθεώρει ἑαυτὴν χειροτέραν καὶ τῶν ἐπαϊτῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐθυνεῖτο νὰ διδῇ πεντάλεπτα· οὐδέποτε ἠθελεν ἐπέλθῃ θεραπεία τοῦ κακοῦ καὶ θὰ παρέμενεν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει ἐπὶ ἔτη· ἦτο δὲ τοῦτο λίαν βαρὺ καὶ πολὺ μέγα διὰ τόσον μικρὰν κόρην Θεέ μου! νὰ βῇ, νὰ ριγῇ καὶ νὰ μὴν ἀγαπῶσιν αὐτὴν πλέον! Ἐκλείσει τὰ βεβρημένα βλέφαρά της καὶ ἐν τῇ σκοτοδίνῃ πυρετώδους ἀποκαρώσεως ὡς τελευταία αὐτῆς σκέψις ὑπῆρξε παιδικὴ αὐτῆς ἀνάμνησις ἢ ἐπίσκεψις τὴν ὁποίαν εἶχον κάμει μετὰ τῆς μητρός της εἰς ἓνα μύλον, ἐνθα εἶχεν ἰδεῖ τὸν σίτον, τεθειμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιστρεφόμενης χονδρᾶς μολόπετρας.

Αἱ ὥραι ὅλοεν παρήρχοντο καὶ ἕκαστον λεπτόν τῇ ἐφάνετο αἰὼν· ἡ βροχὴ ἐπιπτεν ἀκαταπαύτως, μετὰ τὸν αὐτὸν ἥρεμον τόνον, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ καταπνίξῃ τὴν πεδίαδα. Ἡ Ἰωάννα ἐκοιμάτο, ἐνῶ πλησίον αὐτῆς ἡ πλαγὴν της, κατακεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παραθύρου, μετὰ τὰς κνήμας ἐντὸς τοῦ θαλάμου καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐκτός, παρίστατο ὡς κατεστραμμένη, μετὰ τὸ ὑποκάμισον αὐτῆς προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ δέρματός της καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς, τοὺς δὲ βοστρύχους βεβεγμένους. Ἡ κεφαλὴ της Ἰωάννας ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων βραχιόνων της, ἐνῶ οἱ παροξυσμοὶ τῆς βηχὸς παρήρχοντο χωρὶς νὰ τὴν ἐξυπνήσου· δὲν ἡθάνετο πλέον οὐδὲν, ἀπεκοιμάτο ἐν τῷ σκότει. Ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐπεκτεινομένης ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἀέρι ἐπιπτον ψυχρά καὶ διαφανεῖς σταγόνες.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Α

Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἡ νύξ ἐπεκτείνει τὸν μελάνον αὐτῆς πέπλον, ὅτε ἡ Ἑλένη ἐπανήλθεν.

Ἐφ' ὅσον ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα κεκμηκυῖα, ἐπακουμβῶσα ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου, τὸ ἀλεξιβρόχιον αὐτῆς ἐξηκολούθει νὰ σταῇ ἐπὶ τῶν βαθμίδων· πρὸ τῆς θύρας ἔστη ἐπὶ τινα λεπτά, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν τακτοποίησιν τῆς ἀναπνοῆς της, περίφοβος εἰσέτι ἐκ τῆς ραγδαιοτάτης βροχῆς καὶ τοῦ διαγκωνίσματος τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔσπευ-

δον νὰ ἀπομακρυνθῶσι πηδῶντες τοὺς λάκκους, ὅπως ἀποφύγῃσι τὸν βόρβορον τῶν ὁδῶν. Ἐκείνη βαδίζουσα ὀνειροπόλει εἰσέτι ἐπὶ τῶν φιλημάτων, τὰ ὅποια εἶχον ἀνταλλάξει ἐπὶ πολὺ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου καὶ ἐνῶ ἀνεζήτει τὴν κλειῖδα, ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἤσθάνετο οὔτε τῆς συνειδήσεως ἔλεγχον, οὔτε καὶ ἑξαλλὸν χαρὰν· πᾶν ὅ, τι ἔπραξε τῇ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποφύγῃ· δὲν κατῴρθου ὅμως νὰ ἀνεύρῃ τὴν κλειῖδα· θὰ τὴν εἶχεν ἀναμφιβόλως λησιμονήσῃ ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς ἐτέρας αὐτῆς ἐσθῆτος, ἀλλ' ἀμέσως ἀπέκρουσε τὴν σκέψιν αὐτήν, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι εἶχεν ἐνδυθεῖ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας καὶ ἀπεφάσισε νὰ κρούσῃ τὸν κῶδωνα.

— Ἀ! ἡ κυρία! ἀνεφώνησεν ἡ Ροζαλία σπεύσασα ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν, πόσον ἀνησυχούσα.

Καὶ λαβοῦσα τὸ ἀλεξιβρόχιον αὐτῆς, μετέφερεν αὐτὸ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπως τὸ τοποθετήσῃ ἐπὶ τοῦ νεροχύτου.

— Ὡ! τί βροχή! ὁ Ζεφυρίνος, ὁ ὅποτος ἦλθε πρὸ ὀλίγου, ἦτο μουςκευμένος ἕως τὸ κόκκαλον, σὰν πάπια, ἀπεφάσισα νὰ τὸν κρατήσω νὰ φάγῃ, κυρία! ἔχει ἄδειαν δέκα ὥρας.

Ἡ Ἑλένη μηχανικῶς τὴν παρηκολούθησεν· ἐφαίνετο πιεζομένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης νὰ ἐπιθεωρήσῃ ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ οἰκήματος πρὶν ἢ ἀπωθῆσθαι τὸν πῖλον.

— Καλὰ ἔκαμες, κόρη μου, ἀπεκρίθη.

Πρὸς στιγμὴν ἔστη ἐπὶ τῆς φλίδος τοῦ μαγειρείου, κατόπιν, δι' ἐνστίχτου χειρονομίας, μετέβη καὶ ἤνοιξεν ἐν ἑρμάριον, τὸ ὅποιον καὶ ἐπανεκλείσεν ἀμέσως· ὅλα τὰ ἐπιπλα εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν τῶν· τὰ ἐπανεύρισκε καὶ ἡ γάλλο ἐνδομύχως. Ὁ Ζεφυρίνος εἶχεν ἐγερθεῖ πρὸς ἐκδηλωσιν σεβασμοῦ, ἐνῶ ἐκείνη δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος ἀπηύθυνεν αὐτῷ ἐλαφροτάτην ὑπόκλισιν.

— Δὲν ἐγνώριζα ἐὰν ἔπρεπε νὰ σὰς ἐτοιμάσω τὸ ψητόν σας, ἐπανέλαβεν ἡ Ροζαλία.

— Τί ὦρα εἶνε λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Πιστεύω νὰ ᾔνῃς ἑπτὰ, κυρία.

— Πῶς! ἑπτὰ;

Καὶ ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα· εἶχεν ἀπωλέσει τὴν συναίσθησιν τοῦ χρόνου καὶ ἡ πληροφορία αὐτῇ ἐχρησίμειυσεν ὡς ἐξέγερσις.

— Καὶ ἡ Ἰωάννα τί κάμνει;

— Ὡ! ἐκάθησε πολὺ φρόνιμη, πιστεύω μάλιστα νὰ κοιμᾶται τώρα, κυρία, διότι δὲν τὴν ἀκούω πλέον νὰ κάμνῃ θόρυβον.

— Πῶς δὲν τῆς ἐπῆγες φῶς;

Ἡ Ροζαλία περιέπεσεν εἰς ἀμηχανίαν, μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ζεφυρίνος τῆς εἶχε φέρεי διαφόρους εἰκόνας, τὰς ὁποίας τῇ ἐπεδείκνυνεν.

— Ἡ δεσποσύνη, ἐπανέλαβεν ἡ Ροζαλία, δὲν ἔκαμνε διόλου θόρυβον καὶ ὑπέθεσα ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Ἡ Ἑλένη, χωρὶς νὰ δώσῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἐνθα ἠσθάνθη ψῆχος ὑπερβολικώτατον νὰ τὴν προσβάλῃ ἀμέσως.

— Ἰωάννα! Ἰωάννα! ἐφώνησε.

Πλὴν οὐδεμία φωνὴ ἠκούσθη· αἴφνης προσέκρουσεν ἐπὶ ἑδρας τινός· διὰ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, ἀφεθείσης ἡνεωγμένης, διερχομένη λάμψις ἐφώτιζε γωνίαν τινὰ τοῦ τάπητος· ἠσθάνετο ἐλαφρὸν ρίγος καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἡ βροχὴ εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ τότε μόνον ἐκπλαγεῖσα προσέβλεψε τὸ ὥχρον τετράγωνον διὰ τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον ἐδείκνυε τὸ φαῖον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ.

— Ποῦτος ἤνοιξε αὐτὸ τὸ παράθυρον; ἠρώτησε καὶ ἀμέσως ἐκραύγασεν: Ἰωάννα! Ἰωάννα!

Οὐκ ἦν φωνή. Θανάσιμος ἀνησυχία τῆς ἐκλόνισε τὴν καρδίαν· ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ πρὸς τὰ ἔξω διὰ τοῦ παραθύρου, ἀλλ' ἐνῶ ἐψηλάφει προσέκρουσεν ἐπὶ κεκρυφάλου. Ἡ Ἰωάννα εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἐπειδὴ ἡ Ροζαλία πα-

ρουσιάζθη κρατοῦσα λύχνον, τὸ κοράσιον ἐφάνη κοιμώμενον, κάτωχρον, ἔχον ἐστηριγμένην τὴν παρειὰν ἐπὶ τῶν διασταυρουμένων βραχιόνων, ἐνῶ τὸ πιτύλισμα τῶν σταγόνων, πιπτουσῶν ἐκ τῆς ὀροφῆς, τὴν ἐρράντιζεν. Δὲν ἀνέπνεε πλέον, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ καμιάτου· τὰ μεγάλα ὠχροκύανα αὐτῆς βλέφαρα διετήρουν εἰσέτι ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων αὐτῆς δύο χονδρὰ δάκρυα.

— Δυστυχισμένο παιδί, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλένη, ἐὰν εἶνε δυνατόν!... Θεέ μου!... καλὴ αὐτὴ εἶνε κρύα ὡς μάρμαρον· ἀκούς νὰ ἀποκοιμηθῇ μὲ τόσον κακὸν καιρὸν, ἐνῶ τῆς ἔχω ρητῶς ἀπηγορευμένον νὰ ἐγγίξῃ τὸ παράθυρον. Ἰωάννα! Ἰωάννα! μίλησέ μου! ζύπνησε!

Ἡ Ροζαλία κατῴρθωσε νὰ διαφύγῃ ἐπιτηδεῖως.

Ἡ Ἰωάννα, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρεи εἰς τοὺς βραχιόνας τῆς ἡ μήτηρ τῆς, ἀδρανῶς ἄρνε νὰ καταπίπτῃ ἡ κεφαλὴ τῆς πρὸς τὰ κάτω, μὴ δυναμένη νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ὕπνου, ὅστις τὴν εἶχε κυριεύσει. Ἐπὶ τέλους ἠνέφεξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρέμεινε νεναρκωμένη ὡς ἀπολιθωθεῖσα, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ λύχνου.

— Ἐγὼ εἶμαι, Ἰωάννα! τί ἔχεις; κύτταξέ με. Ἐπέστρεψε.

Ἀλλ' ἐκείνη ἐφαίνετο μὴ ἐννοοῦσα καὶ ἐμορμύριζεν ἀκατάληπτα μὲ ὕψος βλακῶδες:

— Ἀ! Ἀ!

Καὶ ἐξήταζε τὴν μητέρα αὐτῆς, ὡς εἰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ· ἐφαίνετο προσβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους τοῦ δωματίου· αἱ ιδέαι αὐτῆς διελευκαίνοντο καὶ τὰ ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων τῆς συγκρατούμενα δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ἠρχισε δὲ νὰ ταρασσῇται, δεικνύουσα μεγίστην ἀποστροφήν, ὡς ἂν ἤθελε τολμήσῃ νὰ τὴν ἐγγίσῃ.

— Σὺ, σύ... εἶσαι;... ἄφρησέ με, μὲ σφίγγεις πολὺ, τί καλὰ ποῦ ἦμουν.

Καὶ προσεπάθει νὰ διολισθήσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς, ὡς αἰσθανομένη φόβον. Δι' ἀνησυχίας βλέμματος ἀνύψωσεν αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου· ἡ ἑτέρα τῶν χειρῶν τῆς δὲν ἔφερε χειρόκτιον, ἀνεσκίρτησε δὲ ἡ Ἰωάννα καὶ ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ἐκ τῆς ὕψους ἐπαφῆς, ἣν ἐπροκάλεσεν εἰς αὐτὴν ἡ γυμνὴ σὰρξ καὶ οἱ θερμοὶ δάκτυλοί τῆς, ὡς εἰ θέλουσα νὰ φύγῃ ἐπὶ τῇ ὁμαίᾳ ξένῃς χειρός· δὲν ἠσθάνετο, δὲν ἀνέπνεε πλέον τὴν ὁσμὴν τῆς ἱεροδοτάνης, οἱ δάκτυλοι τῶν χειρῶν τῆς μητρός τῆς τῇ ἐφαίνοντο ἐπιμηκέστεροι, ἡ παλάμη μαλθακωτέρα καὶ παρέμεινεν ἐξηγριωμένη εἰς τὴν ἐπαφὴν τοιοῦτου δέρματος, τὸ ὅποιον τῇ ἐφαίνετο μεταβεβλημένον καὶ ἀλλότριον.

— Ἐλα καὶ δὲν σὲ ἐπιπλήττω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη. ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ φρόνησις; Ἐναγκαλίσου με.

Ἡ Ἰωάννα ὁμῶς ἀπεσύρετο πάντοτε· δὲν ἐνεθυμεῖτο νὰ εἶδε ἄλλοτε ποτε τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ ἐπανωφόριον τῆς μητρός τῆς. Ἡ ζώνη τῆς ἐφαίνετο πολὺ χαλαρὰ· αἱ πτυχαὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς ἐπιπτον ἀτάκτως καὶ διὰ τρόπου ὅστις τὴν ἠνώχλει. Διὰ τί λοιπόν νὰ ἐπιστρέψῃ τόσον κακῶς ἐνδεδυμένη, φέρουσα καὶ τι πολὺ ἀσχημον καὶ πολὺ σκυθρωπὸν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς; Εἶχε προσέτι κατερρυπωμένα τὰ ἐνδύματά τῆς καὶ αἱ συρταὶ αὐτῆς ἐμβάδες ἦσαν βουτυγμέναι εἰς τὸν βόρβορον. Τίποτε τέλος δὲν τῆς ἵσχετο ἐπάνω τῆς, ὡς καὶ ἡ ἰδίᾳ συνείθιζεν ἄλλοτε νὰ λέγῃ παραοργιζομένη κατὰ τῶν μικρῶν κορασίων, τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζον νὰ ἐνδυθῶσιν.

— Ἐναγκαλίσου με, Ἰωάννα!

Ἀλλὰ τὸ κοράσιον δὲν ἀνεγνώριζεν οὔτε τὴν φωνὴν τῆς, ἥτις ἐφαίνετο χονδροτέρα, τὴν παρετήρει δὲ κατὰ πρόσωπον, ἐκπληττομένη ἐπὶ μᾶλλον ἐκ τῆς ταπεινῆς κλίσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐκ τῆς πυρετώδους ἐρυθρότητος τῶν χειλέων τῆς, καθὼς καὶ ἐκ τῆς παραδόξου σκίας διὰ τῆς ὁποίας ὁλόκληρον τὸ πρόσωπόν τῆς ἐφαίνετο κεκαλυμμέ-

νον. Πάντα ταῦτα τῇ ἀπήρεσκον καὶ ἤρχισεν αὐτὴς νὰ δοκιμάζῃ μεγίστην κακοδιαθεσίαν, ὅπως καὶ κατὰ τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς τὴν ἐξηρέθιζον. Τότε ὡς ἐκνευρισμένη ἐκ τῆς παρουσίας τῶν λεπτῶν αὐτῶν καὶ χαλεπῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια ὠσφραίνετο, ἠσθάνετο νὰ ἀναπνέῃ τὴν ὁσμὴν τῆς προδοσίας καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Ὅχι, ὄχι, σὲ παρκαλῶ. . . ὦ! μὲ ἄφησες μόνην. ὦ! μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω πολὺ.

— Ναί, ἀλλὰ τὴν ἐπέστρεψα, ἀγάπη μου, μὴ κλαῖς· τὸ βλέπεις, εἶμαι πλησίον σου.

— Ὅχι, ὄχι, ἐτελείωσε, ἐτελείωσε, δὲν σὲ θέλω πλέον, ὦ! σὲ ἐπερίμενα, σὲ ἐπερίμενα· μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω πολὺ.

Ἡ Ἑλένη τὴν ἔλαβε καὶ αὐτὴς καὶ τὴν ἔσυρεν ἡδέως πλησίον τῆς, ἐνῶ τὸ κοράσιον ἠναντιοῦτο, ἐπ' ἀναλαμβάνον:

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον, δὲν εἶσαι πλέον ἡ ἰδίᾳ.

— Μήπως θέλεις νὰ εἶπῃς, ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον;

— Δὲν εἰξεύρω, δὲν εἶσαι ἡ ἰδίᾳ, μὴν τὸ ἀρνέῃσαι· δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τὸ αὐτὸ πρᾶγμα· ἐτελείωσε, ἐτελείωσε· πόσον ἤθελα νὰ ἀποθάνω!

Ἡ Ἑλένη κάτωχρος, τὴν ἔφερε καὶ πάλιν εἰς τοὺς βραχίονάς τῆς· διεκρίνετο λοιπὸν τίποτε ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς; Τὴν ἠσπάζετο, ἀλλ' ἡ μικρὰ ἐφρίκασε, μὲ τόσον ἀποδοκιμαστικὸν ὕψος, ὥστε ἀπέφυγε νὰ τὴν ἀσπασθῇ καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ μετώπου· τὴν ἐκράτησεν ὅμως· οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη ὠμίλει. Ἡ Ἰωάννα ἐθρῆνε· χαμηλοφώνως, διατελοῦσα ἐν νευρικῇ ἐξεγέρσει· ἡ Ἑλένη ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ δώσῃ σημασίαν τινὰ εἰς τοὺς πεισματώδεις αὐτοὺς τρόπους τοῦ κορασίου, κατὰ βᾶθος ὅμως ἠσθάνετο αὐτοῦς αἰσχύνην· τὸ θάρρος τῆς θυγατρὸς τῆς, τὴν ὁποίαν εἰσέτι ἐκράτει, τὴν ἔκαμε νὰ ἐρυθρίσῃ καὶ ἐν τέλει τὴν ἀπέθεσε κατὰ γῆς· τότε ἀμφότεραι ἀνεκουφίστησαν.

— Ἐλα τώρα, ἡσύχασε, σκούπισε τὰ δάκρυά σου, ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ Ἑλένη, καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ συμβιβασθῇ.

Τὸ κοράσιον ὑπήκουσεν· ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἱλαρύνθη, διετηρεῖτο ὅμως πεφοβισμένον, μὲ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ κάτω νεύοντα, πλὴν ἀποτόμως κατελήφθη ὑπὸ βηχός.

— Θεέ μου! Ἐοὐ ἀρρώστησες! . . νὰ μὴν ἤμπορῶ ποτὲ νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ ἐσὲ μίαν στιγμὴν . . . κρύνεις;

— Μάλιστα, μαμά, εἰς τὴν ράχιν.

— Ρίψε τὸ σᾶλι σου, ἡ θερμάστρα τοῦ ἐστιατορίου εἶναι ἀναμμένη, πῆγαινε νὰ ζεσταθῇς, μήπως πεινᾷς;

Ἡ Ἰωάννα ἐράνην δισταζούσα· ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἀποκριθῇ ἀρνητικῶς, ἀλλ' ἔρριψε πλάγιον βλέμμα καὶ ἀπεσύρθη, ἀποκριθεῖσα διὰ φωνῆς πεπνιγμένης:

— Μάλιστα, μαμά.

— Ἐμπρός, δὲν πιστεύω νὰ ἦνε τίποτε, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἥτις ἐπέεζετο ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐνθαρρυνθῇ, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, κακὸ παιδί, νὰ μὴ μὲ φοβίζῃς ἄλλοτε τόσον.

Ὅταν ἡ Ροζαλία ἐνεφανίσθη ὅπως πληροφορήσῃ τὴν κυρίαν ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἕτοιμον, τὴν ἐπέπληξεν αὐστηρῶς, ἐνῶ ἐκείνη ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὡμολόγησε τὸ λάθος τῆς, ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς δεσποσύνης, ὅπως δὲ καταπραῦνῃ τὴν κυρίαν τὴν ἐβόηθησε νὰ ἐκδυθῇ. Θεέ μου! εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκετο ἡ κυρία! Ἡ Ἰωάννα παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὰ ἐνδύματα πίπτοντα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὡς εἰ τὰ ἀνέκρινε, περιμένονσα νὰ παρατηρήσῃ νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῶν κατερυπωμένων ἐνδυμάτων τῆς ἀντικείμενα φρικτὰ, τὰ ὅποια τῆς ἔκρυπτον, προπάντων ἡ ζώνη τοῦ μεσοπορίου ἀνίστατο ὅπως λυθῇ.

Ἡ Ροζαλία προσεπάθησε μετὰ κόπου νὰ λύσῃ τὸν κόμβον τὸ κοράσιον ἐπλησίασεν, οἶονε ἑλκυόμενον ὑπὸ περιεργίας, συμμεριζόμενον τῆς ἀνυπομονησίας τῆς ὑπηρετρίας καὶ ἐξέφρασε δυσαρέσκειαν διὰ τὸν κόμβον αὐτόν, ἐπεθύμει δὲ νὰ μάθῃ τίνι τρόπῳ εἶχε σχηματισθεῖ· δὲν ἡ-

δυνήθη ὅμως νὰ περιμένῃ καὶ ἀπεσύρθη ὀπισθεν ἔδρας τινός, μακρὰν τῶν ἐνδυμάτων, ἅτινα τὴν ἠνόχλουν καὶ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν· οὐδέποτε ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἀλλὰ σούσα ἐνδυμα, τὴν εἶχε στενοχωρήσει ἐπὶ τοσοῦτον.

— Ἡ κυρία πρέπει νὰ εὐχαριστῇται πολὺ, ἔλεγεν ἡ Ροζαλία, διότι γνωρίζω πόσον εἶναι εὐχάριστον τὸ στεγνὸν φόρεμα ὅταν κανεὶς εἶναι μουσκευμένος.

Ἡ Ἑλένη ὅταν ἐνεδύθη τὸν ἐκ κυανοῦ ἐριούχου κοινίτην τῆς, ἀφῆκε στεναγμὸν ὡς εἰ εἶχε πράγματι ἀπαλλαγῇ μεγάλου βάρους· εὐρίσκετο ἐπὶ τέλους ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἀνακουφισθεῖσα μεγάλως ἐκ τοῦ βάρους τῶν ἐνδυμάτων τῆς· ἡ Ροζαλία καλὰ ἔκαμε νὰ προσθήσῃ ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἕτοιμον. Ἐπεθύμησε μάλιστα νὰ νύψῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ τὰς χεῖρας δι' ἀφρονωτάτου ὕδατος καὶ ὅταν κατέστη λευκοτάτη, ὕγρα εἰσέτι, μὲ τὸ νυκτικὸν αὐτῆς ἐνδυμα, κομβωμένον μέχρι τοῦ πώγωνος, ἡ Ἰωάννα ἐπανῆλθε πλησίον τῆς καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, τὴν ὁποίαν ἠσπάζετο. Εἰς τὴν τράπεζαν ὅμως μήτηρ καὶ κόρη δὲν ἀντήλλαξαν οὐδὲ λέξιν· τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστίᾳ ἔκαιε καὶ ἡ μικρὰ αἰθούσα τοῦ ἐστιατορίου ἐφαίνετο φαιδρωτάτη, μὲ τὸ ἐξαστράπτον αὐτῆς ἀνακάρδιον καὶ τὰ λαμπρὰ ἐκ πορσελάνης σκεύη τῆς, ἀλλ' ἡ Ἑλένη ἐφαίνετο ὅτι ἐπ' ἀνένεπεν εἰς ἀναισθησίαν κωλύουσάν αὐτὴν νὰ σκέπτηται, ἔτρωγε δὲ μηχανικῶς μετὰ μεγάλης ὀρέξεως. Ἡ Ἰωάννα ἀπέναντι αὐτῆς ἤγειρε τὰ βλέμματα ὑπόυλως ὑπεράνω τοῦ ποτηρίου, μὴ ἀφίνουσα νὰ τῆς διαφύγῃ ἡ παραμικρὰ αὐτῆς χειρονομία. Ἐβῆξε καὶ ἡ μήτηρ τῆς, ἥτις τὴν εἶχε σχεδὸν λησμονήσῃ, ἀνησύχησεν αἰφνιδίως.

— Πῶς; βήχεις ἀκόμη; . . δὲν πηγαίνεις νὰ ζεσταθῇς.

— ὦ! μαμά, εἶμαι πολὺ ζεστή.

Ἡ θείλησε νὰ ψηλαρίσῃ τὴν χεῖρά τῆς ἵνα ἴδῃ μὴ ἐψεύδετο καὶ τότε παρετήρησεν ὅτι τὸ πινάκιον αὐτῆς ἦτο ἀνέπαφον.

— Μοῦ ἔλεγες ὅτι πεινᾷς . . πῶς δὲν ἔχεις ὀρεξιν;

— Ἐχω, μαμά . . τρώγω.

Καὶ κατέβλεπε πολὺν κόπον ἵνα καταπῇ τὸ φαγητόν, τὸ ὅποῖον ἐκράτει ἐν τῷ στόματί τῆς.

Ἡ Ἑλένη τὴν ἐβλεπε πρὸς στιγμὴν καὶ κατόπιν ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς ἐστράφη ἐπὶ τῶν τοῦ οἴκου καὶ τοῦ πλήρους οἰκίας θηλάμου, τὸ δὲ κοράσιον μετὰ πικρίας ἐσκέπτετο ὅτι δὲν τὴν ἐλάμβανε διόλου ὑπ' ὄψει. Περί τὰ τέλη τοῦ δείπνου τὰ ἰσχνὰ μέλη τῆς, καταβεβλημένα, εἶχον καταπέση ἀδρανῶς ἐπὶ τοῦ καθίσματος, καὶ ἐφαίνετο προσομοιάζουσα μὲ γρχίαν ἢ γεροντοκόρην, ἥτις πλέον ἀπελπίζεται ὅτι δύναται τις νὰ τὴν ἀγαπήτῃ.

— Δεσποσύνη, δὲν πέρνετε ὀλίγον γλύκισμα; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία, ἣ δ' ἄλλως νὰ σηκώσω τὸ τραπέζι.

Ἡ Ἑλένη ὀνειροπόλει εἰσέτι.

— Μιμὰ, νυστάζω, ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα διὰ φωνῆς ἡλωισμένης, μοὶ ἐπιτρέπεις νὰ κοιμηθῶ; θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ.

Ἐξηγέρθη καὶ αὐτὴς βιαίως ἐκ τῆς ναρκώσεως αὐτῆς ἡ μήτηρ τῆς.

— Ὑποφέρεις, κόρη μου! ποῦ ὑποφέρεις; εἰπέ μου.

— Καλὲ ὄχι, σὲ; εἶπα νυστάζω· εἶνε ὥρα νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ γέρθη θέλουσα νὰ πείσῃ τὴν μητέρα αὐτῆς ὅτι δὲν ἠόθάνετο τίποτε. Οἱ μικροὶ πόδες τῆς αἰμωδιασμένοι, μόλις ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ δαπέδου· εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῇ τὰ δάκρυά τῆς, μὲλον τὸ πῦρ, ὅπερ τὴν ἐφλόγιζεν ὀλόκληρον· ἡ μήτηρ τῆς ἔσπευσε νὰ τὴν προετοιμάσῃ ὅπως κοιμηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε, πρὶν μόνον νὰ δέσῃ τὰ μαλλία τῆς, τόσον ταχέως εἶχεν ἐκδυθῇ αὐτὴ μόνη, ἐχώθη δὲ ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα καὶ ἐκλείσεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.